

Udomili smo robota

Prozor moje sobe okrenut je prema šumi i livadi, a u daljini se vidi bolnica Bračak. Bolnica je jako osvijetljena pa polje često izgleda poput piste za slijetanje aviona.

Te večeri svjetlo je bilo jače, nego inače kao da su u tijeku noćni radovi. Čula se strahovita buka, metalni zvukovi odjekivali su poljem. Nakon neprospavane noći, moj brat i ja biciklima smo otišli vidjeti što se to noću dešavalo u polju. Ugledali smo ružan prizor. Netko je u polju ostavio veliku hrpu električnog otpada. Bar je to meni tako izgledalo iako nisam mogao shvatiti kakvi su sve to uređaji. Znatiželjno smo pregledavali tu hrpu u nadi da ćemo naći nešto zanimljivo. Odjednom, ispod komada lima vidio sam krupne zelene oči koje su zasvijetlile. Podigao sam lim i ugledao humanoidnog robota. Na kutiji pokraj njega pisalo je: „Nemo, osobni asistent“. Iako znamo da ne smijemo uzimati ono što nije naše, uzeli smo Nemu i otišli kući. Da roditelji ne vide, sakrili smo ga iza kuće i otišli na doručak. Nakon jutarnjih obveza nestrpljivo smo se vratili našem otkriću. Na naše čuđenje Nema nije bilo. U panici smo pretraživali garažu i dvorište i pazili da nas tata ne ulovi. Tata se odjednom stvorio ispred nas sa zagonetnim smiješkom na usnama i prstom pokazao Nemu koji je prao tatin auto. Tata nam je objasnio da se robot puni na sunce te da ima umjetnu inteligenciju. Rekao nam je kako nas je jutros cijelo vrijeme pratio i promatrao. Nemo nam je svima ubrzo prirastao srcu. Bio je programiran da može učiti i zaključiti koja nam je pomoć potrebna. Postao je ravnopravni član naše obitelji.

Tata je naučio kako se brinuti o njegovom programu i baterijama. Kad bi netko došao, pretvarali smo se da je to igračka kako ne bismo morali objašnjavati.

Loris Pavleković, 4. b